Scris de Preot Alexander Zelenko
Marţi, 14 Noiembrie 2017 08:41

Pentru Sf. Ioan de Kronstadt, dragostea pentru copii era temelia din munca unui profesor, o temelie adesea negată astăzi de așa-zișii specialiști moderni ai științelor și activităților educaționale. „Voi sunteți copiii mei, pentru că eu am dat viață și continui să dau viață în voi lucrurilor bune de la Iisus Hristos. Sângele meu duhovnicesc – învățăturile mele – curge prin venele voastre. Sunteți copiii mei pentru că vă am mereu în inima mea și mă rog pentru voi. Sunteți copiii mei pentru că sunteți vlăstarele mele duhovnicești. Sunteți copiii mei, pentru că eu ca preot, cu adevărat, sunt un părinte și voi mă chemați „batiushka” („tăticuțul nostru”, un termen afectiv pentru preot)”, le spunea el copiilor de la liceul unde preda.

În Părintele Ioan exista un fel de dragoste nepământească și îngerească pentru copii, care însufleția și îndruma toată activitatea sa educațională. Era un dar venit de la harul lui Dumnezeu, care ardea în el cu o putere atât de mare, încât spre finalul vieții, când nu mai preda, îi vindeca adesea pe copiii bolnavi cu puterea dragostei și a rugăciunii, binecuvântu-i și povățuindu-i mereu în credință. Cât de des a plâns pentru copiii bolnavi, și mai ales pentru cei care erau bolnavi duhovnicește!

Strictețea Sfântului Ioan

Cu toate acestea, Părintele Ioan putea fi aspru. Într-o zi un băiat cu vârsta de 16 ani, foarte leneș și degradat moral, și-a exprimat, în fața întregii clase, necredința în divinitatea Sfântului Duh. Părintele Ioan l-a numit păgân și eretic, dar i-a răspuns la întrebare. După aceea, l-a chemat la el pentru o discuție între patru ochi iar băiatul a plecat de acolo reînnoit și mai puternic în duh.

Unii oameni își amintesc cum o boieroaică s-a plâns la Părintele Ioan despre decăderea educației morale și religioase a copiilor ei. „Profesorii i-au învățat tot ce au nevoie pentru a trece examenele și a fi isteți”, a spus ea. Părintele Ioan a corectat-o: „Vreți să spuneți că i-au bombardat cu informații și nu i-au învățat. Dar dumneavoastră? Aveți grijă de sufletele lor? I-ați îndreptat astfel încât pe lângă aprobarea oamenilor să caute aprobarea lui Dumnezeu”. „I-am îndrumat și eu cum am putut. La urma urmei, niciun părinte nu poate găsi ușa spre inima propriului copil”, i-a răspuns doamna. „Nu ați găsit ușa spre inima lor, așa că veți avea parte de animale în loc de oameni. Ați uitat cum Domnul le-a arătat oamenilor exemplul păsărilor. Mai întâi o pasăre face un ou și până când acel ou nu este păstrat în căldura maternă, rămâne un obiect fără viață. La fel este și la oameni. La începutul vieții sale pământești, copilul este acel ou, care nu înflorește în Hristos, fără grija părinților. Copilul neîncălzit de părinți și familie la rădăcina sufletului, la rădăcina tuturor sentimentelor, vă rămâne mort în duh pentru Dumnezeu și pentru fapte bune. Și tocmai dintre acești copi neîncălziți de dragoste și grijă duhovnicească, ai generațiilor care vin, își va recruta prințul acestei lumi armata sa în lupta împotriva lui Dumnezeu și a Sfintei Sale Biserici”

Părintele Ioan atrăgea atenția că Dumnezeu și părinții și-au încredințat copii învățătorului iar asta cere responsabilitate și o relație atentă cu ei. Adesea, el remarca că tot ceea ce este frumos, individual și unic, a fost deja plasat ca o sămânță în inima copilului. Dumnezeu, de asemenea, ne dă tot ceea ce avem nevoie pentru creșterea și dezvoltarea lor. Dar pentru munca noastră modestă, însă extraordinar de grea și migăloasă – educația –, avem nevoie de dragoste și grijă pentru copii. Dar pe cât de mare este responsabilitatea, la fel de mare este răsplata pentru munca conștiincioasă încredințată nouă de Dumnezeu, deoarece copii sunt moștenirea Sa. În ei nu este doar viitorul nostru, ci și prezentul nostru și, mai important, eternitatea. „Fiți foarte atenți să nu care cumva să-i disprețuiți vreodată în inima voastră pe vreunul dintre aceștia, deși ați putea fi înclinați să o faceți dintr-un motiv anume. Îl disprețuiți pe îngerul lui Dumnezeu, desemnat să aibă grijă de el. Îl disprețuiți pe copilul lui Dumnezeu. Îl disprețuiți, în primul rând, pe Dumnezeu Însuși, Tatăl tuturor copiilor”. Așadar, oricine încalcă chiar și cea mai neînsemnată dintre aceste porunci, fie și din neglijență, considerând-o neînsemnată, și îi învață pe alții să facă la fel, va fi cel din urmă în Împărăția Cerurilor (potrivit interpretării Sf. Ioan Gură de Aur, conform căruia „cel care încalcă Legea va fi cel din urmă, adică, ultimul, aruncat afară și nevrednic de Împărația Cerurilor”), iar cine va ține și va învăța (poruncile) va fi numit mare în Împărația Cerurilor (cf. Matei 5:19)

Învățăturile Sf. Ioan pentru învățători

Ce le recomandă Părintele Ioan învățătorilor să facă pentru a sădi în copii discernământul și atenția față de păcat? Ce le spune el copiilor înșiși ca ei să știe de pericolul și consecințele păcatului? „Avertizați-i pe copii în legătură cu păcatele și consecințele lor! Nu-i lăsați pe copii nesupravegheați când vine vorba de smulgerea din sufletele lor a neghinei păcatului,

strâmbătății, răului și gândurilor blasfemiatoare, patimilor păcătoase, înclinațiilor și obiceiurilor, din care viețile noastre sunt alcătuite."

Dușmanul mânturii, împreună cu trupul păcătos, nu-i iartă nici pe copii, iar semințele păcatului sunt și ele acolo. Arătați-le copiilor un tablou complet al consecințelor periculoase și întristătoare ale păcatelor lor, astel încât să nu fie formați de bătrânii lor, din ignoranță și din lipsa rațiunii, pe drumul vieții și obiceiurilor pătimașe, care cresc și se înmulțesc odată cu vârsta.

Educația creștinească este prima line de apărare în efortul de a mântui sufletul unui copil. Părintele Ioan, care a avut în copilărie probleme cu învățatura, a fost, conform mărturiei contemporanilor, un pedagog remarcabil. Nu apela niciodată la metodele de predare folosite adesea în școli: fără strictețe excesivă, fără umilirea morală a celor mai înceți la învățătură. Erau binecunoscute căldura sa, relația sufletească cu mulți elevi și cu actul de învățare propriu-zis. Nu avea „codași". Toți cei prezenți la clasele sale, fără excepție, savurau cu nesaț fiecare cuvânt al său. Abia așteptau să înceapă lecția. Pentru elevi, orele sale erau mai mult o plăcere decât o povară și o obligație. Erau dialoguri vii, discursuri frumoase și interesante, povești care îți captau atenția.

Foarte frecvent, Părintele Ioan lua apărarea unui student leneș, „condamnat" la expluzare și își asuma chiar reabilitarea copilului. După câțiva ani, copilul, care părea inițial o cauză pierdută, devenea, în urma grijii purtate de Părintele Ioan, un om de toată isprava.

Creștinii ar trebui să aibă grijă, în primul rând, de copiii lor să ajungă neclinți în credință, adevărați fii ai lui Dumnezeu, mădulare vii ale Bisericii, așa încât Hristos să crească în inimile lor, să iubească și să prefere mai mult decât orice viața în Dumnezeu, apoi să-i iubească pe cei de aproape ca pe ei înșiși (Matei 22:37-40). Așa încât scopul vieților lor, în cuvintele Sf. Serafim de Sarov, să fie „dobândirea Duhului Sfânt" pentru mântuirea sufletelor lor.

Traducere din engleză de la *http://orthochristian.com/99885.html*